

Susanne Middelberg

INNERLIJKE KRACHT

De bewogen portretten van Susanne Middelberg stralen zowel kracht als kwetsbaarheid uit. Prachtig uitgelicht kijken de geportretteerden ernstig in de lens. De ogen weerspiegelen de pijn van het leven. De kijker in verwarring achter latend, balancerend tussen schoonheid en mededogen.

Door Diana Bokje

Wonder Woman Koekjes

Susanne is een zeer veelzijdige vrouw die niet alleen succesvol is in haar fotografie, maar ook haar sporen heeft verdiend met yoga. Zij begon haar loopbaan als danseres en volgde daarnaast een opleiding fotografie. In 2008 studeerde zij af aan de KABK in Den Haag en stapte volledig over op fotografie. Inmiddels is haar werk vele malen onderscheiden. Zo was zij Canon Master 2011, won ze de Px3 Prix de la Photographie Paris en meerdere prijzen bij de Monochrome Awards, waaronder recent die van 2016.

Kwetsbare heldin

De ontwikkeling in haar fotografie volgt die van haar privéleven. Dit komt het meest tot uiting in haar zelfportretten. Een zelfportret van haar is de reflectie van haar gemoedstoestand. Tegelijkertijd is het voor haar een manier om een gevoel of gebeurtenis vast te houden. In die zin kun je haar fotografie zien als een soort dagboek. In haar behoefte om herinneringen vast te houden, maakt Susanne jaarlijks een portret van haar zoon en dochter. Ook daar geen vrolijk spelende kinderen, maar ernstige blikken die samen met de prachtige belichting – die zo kenmerkend is voor de fotografie van Susanne – zorgen voor een bijzondere sfeer. Een onderdeel van haar zelfportretten is de serie *Wonder Woman*. Wat ooit begon als een grappige nieuwjaarskaart, mondde uit in een jaarlijkse traditie. *Wonder Women* is gebaseerd op de superheldin die Susanne al sinds haar jeugd bewondert. In de serie toont zij niet de wonder-kant, maar vrouw áchter de heldin. We volgen de meest ingrijpende gebeurtenissen uit het leven van Susanne. Het eerste beeld gaat over de geboorte van haar dochter, een vrolijk beeld, vol humor. In de loop van de jaren zien we haar gezin groeien met nog een zoon, en verdwijnt langzaam de vader uit beeld. De vrolijke beelden maken steeds vaker plaats voor een kwetsbare heldin die wanhopig probeert de

touwtjes bij elkaar te houden. De laatste foto toont een vrouw, naakt en kwetsbaar in een anonieme kamer. Haar Wonder Women-pak is uitgetrokken en ligt nauwelijks zichtbaar in de hoek van de kamer. De beschouwer kijkt ademloos toe. Wat is er gebeurd met onze superheld, de vrouw die standhield in de grootste chaos? Zal zij haar leven weer herpakken?

Alleen maar ik

Haar zelfportretten fungeren steeds vaker als middel voor zelfreflectie. Een zieke en verbroken relatie hebben Susanne een flinke knauw gegeven. De moeilijke periode die zij nu meemaakt reflecteert in al haar werk. Krachtige portretten en zelfportretten die bijna te pijnlijk zijn om naar te kijken. "Aan de ene kant wil ik de kwetsbaarheid laten zien en aan de andere kant voel ik me te breekbaar om het te doen. Ik ben me er ineens van bewust dat alles waarmee ik me geïdentificeerd heb, zoals fotografie, yoga en of ik een goede moeder ben, allemaal ego-dingen zijn. Het maakt me niet tot wie ik ben. Ik voel me net een stuk wit papier waarop alles is uitgewist. Ik hoef nergens meer aan te voldoen en dus er is een zee van ruimte. Misschien is dat wel mooi, maar tegelijkertijd is het ook heel eng omdat ik geen houvast meer heb. Alles wat ik nu doe, komt heel erg vanuit mezelf en ik denk dat daarom mijn foto's zo krachtig zijn. Het is alleen nog maar ik, er zit niks meer omheen. Soms zijn de beelden zo kwetsbaar dat ik ze niet op de website laat zien."

Herkenning

De meeste foto's maakt Susanne als vrij werk. Wanneer zij mensen ontmoet, overvalt haar soms een sterke behoefte om hen te fotograferen. Na een eerste kennismaking volgt een gesprek om elkaar beter te leren kennen. Pas dan weet zij hoe zij haar model wil fotograferen en maakt ze een plan voor de shoot. "Ik

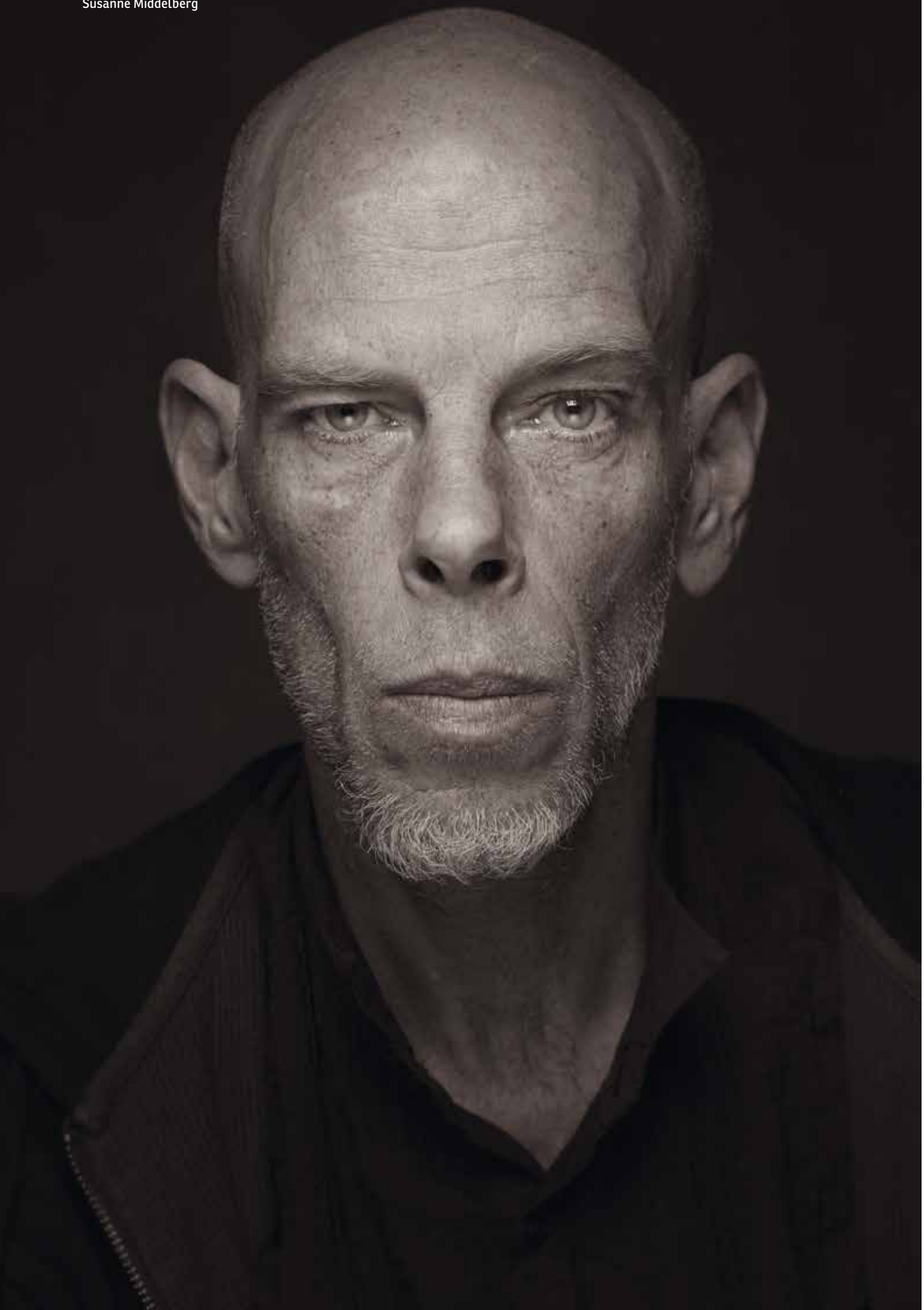
'ALS IK MENSEN WIL FOTOGRAFEREN, KOMT HET OMDAT ZE IETS IN MIJ RAKEN.'

vraag mensen op straat die ik boeiend vind. Ik heb van tevoren niet het idee dat ik daar hele zware portretten van ga maken, maar het mag niet nietszeggend zijn. Alleen maar luchtigheid vind ik niet interessant. Als ik mensen wil fotograferen, komt het omdat ze iets in mij raken. Ik ben heel kwetsbaar en krachtig. Als ik dat in iemand herken, wil ik dat vastleggen. Daarom kun je als fotograaf alleen iets maken dat iets over jezelf vertelt. Ook als je een portret van iemand anders maakt. Datgene wat mij beroert, wil ik aan andere mensen laten zien." Dit is ook wat zij meegeeft aan de deelnemers van haar workshops. "Als je niet weet waarom je iemand wilt fotograferen, blijft het een beetje los zand en doe je maar wat. Je moet voor jezelf een kader scheppen. Als je weet waarom je iets wilt doen, komt daaruit voort wat het moet zijn en weet je al voor een heel groot gedeelte hoe je dat moet doen. Als je nog niet weet waarom, dan kan het alle kanten op." Regelmatig krijgt zij acteurs voor de lens. Hierin laat zij de man of vrouw achter het masker van de toneelspeler zien. Bovenaan haar verlanglijstje staat Jack Wouterse. "Jack Wouterse is acteur die zich durft bloot te geven en schaamteloos kan acteren. Ik ben er heel erg van onder de indruk hoe kwetsbaar hij zich durft op te stellen. Vaak gaat het bij Jack Wouterse alleen maar over hoe massaal hij is, zijn verslaving en hoe heftig hij acteert, maar het gaat nooit over hem als mens. Ik vind het een mooi mens omdat hij echt is. Dat zou ik graag van hem willen laten zien."

www.susannemiddelberg.nl

VOLGENDE PAGINA LINKS:
Moosz

VOLGENDE PAGINA RECHTS:
Susanne

LINKS:
Brechje 2007

RECHTS BOVEN:
Brechje 2011

RECHTS:
Brechje 2016

LINKS:
Helida
Nike